

Arrest

nr. 143 036 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name zijn problemen met zijn neef en de taliban omwille van zijn beweerd profiel als NGO-medewerker.

De vorige asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 115 532 van 12 december 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een veilig en redelijk intern hervestingsalternatief beschikt om aan het geweld in het noordwesten van Pakistan te ontsnappen.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een origineel certificaat van "Pakistan Youth Organization", een scan van een attest van de NADRA, drie originele dreigbrieven van de Pakistaanse Taliban, een scan van een krantenartikel met betrekking tot verzoekers neef en een originele enveloppe.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn handelwijze bovendien niet te rijmen valt met een urgente vrees voor vervolging, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de

gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In tegenstelling tot verzoekers betoog blijkt uit de bestreden beslissing bovendien niet dat de nieuwe documenten niet worden weerhouden omdat ze vals zouden zijn maar omdat ze onvoldoende bewijskrachtig zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Verzoeker lijkt er hierbij ook ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, zoals blijkt uit de bestreden beslissing in casu het geval is. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier niet het geval is zoals blijkt uit 's Raad arrest nr. 115 532 van 12 december 2013. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in Pakistan allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de originele dreigbrieven die hij ter staving van huidige asielaanvraag bijbrengt, ten tijde van zijn vorige asielaanvraag niet inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermits ze louter afgewezen werden omdat het fotokopieën betroffen en aldus wel degelijk een nieuw element betreffen, gaat verzoeker uit van een selectieve lezing van de desbetreffende beslissing. Zo stelde de commissaris-generaal niet alleen vast dat de dreigbrieven die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft bijgebracht, geen originele documenten betreffen doch ook dat "U legt geen originele enveloppe neer, noch staat er een Pakistaans faxnummer vermeld op de brieven, zodat de herkomst ervan niet duidelijk is. Bovendien betreffen het bijna volledig met de hand geschreven brieven, die door eender wie, waar en wanneer kunnen zijn opgesteld en dus weinig of geen bewijswaarde bezitten.". Of het nu fotokopieën betreffen, dan wel originelen, er kan gelet op voorgaande vaststelling, dewelke door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 115 532 van 12 december 2013 bevestigd werd, geen bewijswaarde gehecht worden aan deze dreigbrieven.

Gelet op voorgaande vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97).

In casu werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en PkK, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Pakistan en in voormelde provincies in het bijzonder, betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat de voormelde provincies niet veilig zijn, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en PkK een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de situatie er verontrustend is, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

In de mate verzoeker aanvoert dat er niet voldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden en verwijst naar rechtspraak van de Raad waarbij een negatieve beslissing van de commissaris-generaal vernietigd werd omdat er geen afdoende onderzoek werd gevoerd, benadrukt de Raad vooreerst dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. In casu blijkt uit de gegevens verrat in het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk afdoende onderzoek gevoerd heeft naar een redelijk intern vestigingsalternatief. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing het volgende:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Rekening houdend aldus met voorgaande vaststellingen, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij in staat is om zich buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op deze vaststelling; hij beperkt zich immers louter tot het tegenspreken en bekritisieren ervan.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de mensenrechten- en de sociaaleconomische situatie moet worden nagegaan, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet in concreto aantoont dat hij in een situatie terecht zal komen waarin zijn mensenrechten geschonden

zouden worden of waarin zijn sociaaleconomische perspectieven dermate zijn dat een hervestiging naar in één van de grote steden die gelegen zijn in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en PkK voor hem niet redelijk mogelijk is. Bovendien wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijnen hoofde suggereren.

Verzoeker beschikt bijgevolg bij terugkeer naar Pakistan over een intern vestigingsalternatief waarbij hij de onveilige situatie in zijn geboortestreek kan vermijden door zich te vestigen in één van de grote steden die gelegen zijn in hogervermelde provincies in Pakistan, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij problemen heeft gekend met de Taliban omwille van haar tewerkstelling bij een NGO en omdat zij niet wilde ingaan op de voorstellen van haar neef die bij de Taliban aangesloten is. Verzoekende partij wijst er op dat zij nieuwe documenten heeft voorgelegd en dat de Commissaris-generaal niet kan volstaan door te verwijzen naar de eerdere asielaanvraag die als ongeloofwaardig werd afgewezen. Verzoekende partij preciseert dat de nieuwe

documenten originelen betreffen die een ander licht werpen op haar problematiek. Verzoekende partij stelt nog dat haar regio in aanmerking komt voor de toepassing van subsidiaire bescherming en dat zij niet kan buigen op een intern vestigingsalternatief. Verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal dat hij geen afdoende individueel onderzoek heeft gepleegd naar het intern vluchtalternatief en dit ook niet op concrete wijze heeft gemotiveerd. Verzoekende partij wijst nog op haar jarenlang verblijf in België, wat mee in rekening dient genomen te worden bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doet aan de in de beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas en het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat de door haar neergelegde documenten niet weerhouden worden omdat haar eerdere asielaanvraag als ongeloofwaardig werd afgewezen, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zo wordt omtrent de door haar neergelegde documenten het volgende gemotiveerd: *"Heden legde u verschillende documenten neer. Aangaande deze documenten kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Wat de drie originele dreigbrieven betreft (zie groene map), dient opgemerkt te worden dat u deze reeds voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag weliswaar in kopievorm. Deze documenten kunnen echter niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Deze werden reeds inhoudelijk beoordeeld door het CGVS en door de "RvV". Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U legde een origineel certificaat van "Pakistan Youth Organization" neer (zie groene map). Het betreft hier een ongedateerd document (geen nummer, geen datum van opmaak). Daarenboven werd er reeds gewezen tijdens de eerste beslissing van het CGVS op het ongeloofwaardige karakter van uw beweerd profiel als medewerker van PYO. Ook werd er eerder gewezen op het frauduleuze karakter van eerdere attesten van PYO die u neerlegde. Het certificaat van de NADRA (zie groene map) is niet van die aard dat het uw relaas ondersteunt, wel integendeel. Het betreft hier louter een scan en kan dus onderhevig zijn aan plak-en knipwerk, waardoor de authenticiteit niet verzekerd is. Bovendien is het opvallend dat een attest van de NADRA, een officiële overheidsinstantie een fout zou bevatten zoals "Peroid", merkwaardige zinsconstructies bevat en het is ook zeer merkwaardig dat de stempelafdruk niet volledig rond is. De documenten die u nu voorlegt, weerleggen dan ook op geen enkele manier de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag. Verder stelt u dat uw neef Mujtaba Khan werd gedood bij een aanval op een school te Peshawar (zie administratief dossier) en legde u daarvan een krantenartikel neer (een scan). Echter gaat dit element voorbij aan uw persoonlijke individuele vrees en toont u op geen enkele manier aan dat het om u neef gaat in dat krantenartikel. De enveloppe kan zondermeer aanvaard worden."* De opmerking van verzoekende partij mist bijgevolg elke ernst en feitelijke grondslag.

Waar verzoekende partij preciseert dat de nieuwe documenten originelen betreffen die een ander licht werpen op haar problematiek, verwijst de Raad naar wat hij in zijn beschikking van 26 februari 2015 reeds geoordeeld heeft: *"In de mate verzoeker voorhoudt dat de originele dreigbrieven die hij ter staving van huidige asielaanvraag bijbrengt, ten tijde van zijn vorige asielaanvraag niet inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermits ze louter afgewezen werden omdat het fotokopieën betroffen en aldus wel degelijk een nieuw element betreffen, gaat verzoeker uit van een selectieve lezing van de desbetreffende beslissing. Zo stelde de commissaris-generaal niet alleen vast dat de dreigbrieven die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft bijgebracht, geen originele documenten betreffen doch ook dat "U legt geen originele enveloppe neer, noch staat er een Pakistaans faxnummer vermeld op de brieven, zodat de herkomst ervan niet duidelijk is. Bovendien betreffen het bijna volledig met de hand geschreven brieven, die door eender wie, waar en wanneer kunnen zijn opgesteld en dus weinig of geen bewijswaarde bezitten."* Of het nu fotokopieën betreffen, dan wel originelen, er kan gelet op voorgaande vaststelling, dewelke door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 115 532 van 12 december 2013 bevestigd werd, geen bewijswaarde gehecht worden aan deze dreigbrieven."

In de mate verzoekende partij de commissaris-generaal verwijt dat hij geen afdoende individueel onderzoek heeft gepleegd naar het intern vluchtalternatief en dit ook niet op concrete wijze heeft gemotiveerd, kan ook hier dienstig verwezen worden naar voormelde beschikking: *"In de mate verzoeker aanvoert dat er niet voldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden en verwijst naar rechtspraak van de Raad waarbij een negatieve beslissing van de commissaris-generaal vernietigd werd omdat er geen afdoende onderzoek werd gevoerd, benadrukt de Raad vooreerst dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk afdoende onderzoek gevoerd heeft naar een redelijk intern vestigingsalternatief. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing het volgende:*

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Rekening houdend aldus met voorgaande vaststellingen, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij in staat is om zich buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op deze vaststelling; hij beperkt zich immers louter tot het tegenspreken en bekritisieren ervan."

Haar jarenlange verblijf in België doet aan voorgaande overwegingen geen afbreuk. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan op welke manier zij door haar verblijf in België haar leven in Pakistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS